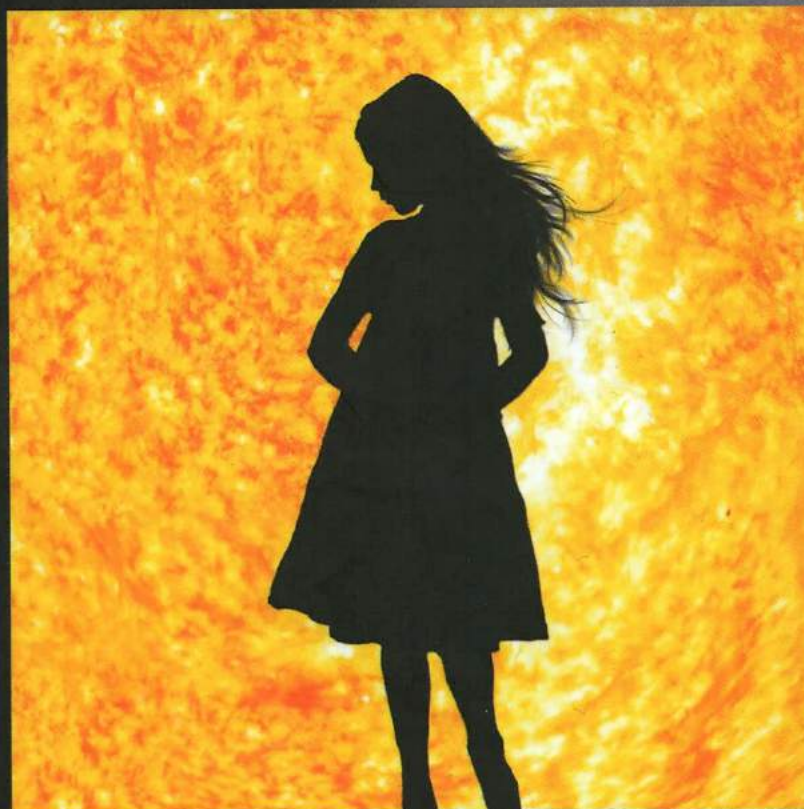

821.161.2
С 51

ІРИНА СМОЛИЧ

С 1211829

КВАДРАТ СОНЦЯ

 КОНДОР

Лялечка зачинила двері та сіла у кутку, спостерігаючи, як стелею гасають сонячні зайчики. Вона притиснула до себе сумку Марти, наче це була єдина реальна річ у всьому світі. Те, що відбувалося навколо неї, нагадувало нічний кошмар, з якого неможливо вирватися. Забагато емоцій, забагато думок, занадто довгий день. І все ж таки було щось ще, на самому краєчку її свідомості, щось невловиме та жахливе водночас. Якось дрібничка, що сиділа у мозку неприємною скалкою. І якщо її не витягнути на світло, то трапиться лихо. Наприклад, до будинку знову прийде Чудовисько в пошуках маленької дівчинки. Воно блукатиме коридором, щось наспівуватиме, вигадуватиме покарання. Для цього у нього є цілий мішок моторошних інструментів — брудних, іржавих, забруднених кров'ю. І скільки не заплющуй очі та не уявляй, що ти у безпеці, рано чи пізно Чудовисько знайде тебе і тоді від нього вже не сховатися.

Глава 4

Сьогоднішній день обіцяв бути прохолодним і вітряним: зранку небо затягнуло чорними хмарами, почав накрапувати дощ. Це виявилось настільки несподіваним після цілого тижня виснажливої спеки, що хотілося швидше вийти на вулицю. Проте Лялечка сиділа у задушливій кімнаті, оскільки уникала потрапляти на очі батькові, який порався в садку. Звісно, вона жодним словом не обмовилася, що запросила Марту переночувати в їхньому будинку — краще було тримати це в секреті. Після історії з Бондо батько все ще гнівався на неї й навряд чи б схвалив прихід дівчинки, чію поведінку вважав поганим прикладом для доньки.

Ця ситуація страшенно засмучувала Лялечку. Вони з батьком і раніше не були близькі, а тепер стали майже чужими. Ніби між ними пролягла певна межа. І як це виправити, Лялечка гадки не мала. Кожна її спроба поговорити, порозумітися, закінчувалася новою сваркою. Батько не бажав нічого слухати, вважаючи її занадто малою, щоб знатися на таких речах. А звинувачення на адресу Бондо так просто його драгували. Лялечка ж не припиняла думати про дивного сусіда. Вона не могла викинути з голови ні бляшанку з нашійником,

ні мух у садку, що кружляли над певним місцем, ні собаку Христини, яка трохи не стала жертвою цього покидька, та й саму Христину. А якщо Бондо насправді вбив бідолашну дівчинку і знає, що Лялечка з Мартою здогадуються про його злочин? Чи не захоче він і з ними поквитатися, щоб у такий спосіб зберегти свій злочин у таємниці?

Лялечка підвелася з-за письмового столу, де спробувала зосередитися на книжкових сторінках, та почимчикувала на кухню, щоб випити води, а може, і чогось з'їсти — час наближався до обіду. Вона взяла з шафки улюблену чашку «I love you!» і відкрутила кран на повну потужність. Холодна вода ринула в мийку бурхливим потоком, закручуючись спіраллю, утворюючи в районі зливу вирву, що нагадувала коловорот — небезпечний та стрімкий. Він притягував погляд, зачаровував, хотілося кинути у воду крихітний кораблик і подивитися, як його затягне в темну безодню. Щось подібне зараз відчувала і Лялечка. Їй здавалося — вона потрапила у такий саме коловорот, з якого не зможе вибратися, попри всі її старання.

«Ніхто мені не допоможе, навіть боженька. Напевно, він зайнятий іншими справами. Як там його звать? Здається, Зевс. Цікаво, чому Юда все ж таки зрадив Зевса?»

Її роздуми перервав батько, який виник в отворі дверей. Нічого не сказавши, він дістав з холодильника шматок холодної курки, поклав його поміж скибочками хліба, кинув імпровізований сандвіч на тарілку і так само мовчки вийшов з кухні. Лялечка закрутила кран та поставила чашку на місце. Пити їй розхотілося. Про їжу вона геть забула — зараз шматок не поліз би у горло. Її душили сльози. Вона не могла зрозуміти, чому батько продовжує на неї сердитися.

Може, він більше не хоче, щоб вона була його дочкою? А може, йому вже кортить одружитися з Лідією, і тоді Бондо замість Лялечки стане його дитиною. Його сином. Адже син набагато кращий за доньку. З ним можна займатися різними цікавими речами. Наприклад, ходити на футбол, лагодити машину в гаражі, пірнати з маскою в морі. А коли він подорослішає, разом пити пиво на ганку. Син — справжній скарб! Син — це подарунок долі!

Лялечка повернулася до кімнати та, не знаючи, чим себе зайняти, прилягла на ліжко, де непомітно заснула. Їй навіть наснився сон. Вона йшла темним лісом з великим плетеним

кошиком, бажаючи щось знайти. Але що саме, вона точно не знала. Може, гриби або ягоди? Її оточувала кромішня темрява, земля під ногами пружинила невідомою чорнотою. Та раптом вона помітила живу рибу, розкидану всюди. Риба підстрибувала, широко розтуляла рота, наче її витягли з води, хоча жодної водойми поблизу не було видно. Лялечка почала заповнювати кошик мокрими рибинами, які весь час норили вислизнути з рук. Нарешті вона збрала їх, і тепер у неї був повний кошик живої (*мертвої?*) риби.

Її розбудив голос батька.

— Я йду на роботу і замкну тебе. Сподіваюся, ти пам'ятаєш, що все ще покарана.

Лялечка нічого не відповіла, за мить грюкнули вхідні двері. Цієї хвилини вона чекала весь сьогоднішній день. От тільки як покликати до себе Марту, якщо немає можливості вибратися назовні? А якщо скористатися вікном у спальні? Вилізти крізь нього на вулицю, а потім так само повернутися назад. Добре, що воно розташоване невисоко, навіть драбина не знадобиться.

Перш ніж братися до справи, Лялечка перевірила головний вхід та двері з кухні до садка, бажаючи переконатись, що вони дійсно замкнені. Після цього вона повернулася до кімнати та спробувала відчинити вікно. Як і очікувалося, у неї нічого не вийшло — заціпка, на яку було нанесено кілька шарів засохлої фарби, не піддавалася. Тому Лялечці довелося спуститися до підвалу, де батько зберігав інструменти, та взяти молоток. Декілька точних ударів допомогли їй відсунути засув убік. Коли стулки вікна розійшлися, до кімнати увірвався прохолодний вітерець. Це було дуже приємно.

— Гав! — несподівано почула Лялечка за вікном і обережно визирнула надвір.

— Хто тут?

Під вікном стояла усміхнена Марта. На ній було щось на кшталт піжами. Її голову прикрашали дві кумедні кіски.

— Гав! — повторила вона і пирснула, побачивши витягнуте від здивування обличчя подруги. — Що злякалася?

— Ти з глузду з'їхала? А якщо тебе хтось побачить? Хутко лізь у вікно, — Лялечка схопила Марту за обидві руки та почала із зусиллям тягнути її всередину. — Нумо, піднатужся!

Зрештою, їй вдалося затягти подругу до кімнати, після чого вони впали на підлогу і почали реготати. Настрій Лялечки

підлетів до небес. Не втримавшись, вона міцно обійняла Марту. Як небагато, виявляється, потрібно для щастя! Лише, щоб поруч опинився той, хто не залишить тебе без підтримки. Підбадьорить, наговорить різних приємних дурниць і забуде про всі старі образи.

— Я скучила!

— Я теж скучила, — Лялечка, нарешті, відлигнула від Марти. Її щоки зашарілися від пережитих емоцій.

— Уявляєш, мені довелося потайки піти з дому, щоб батьки не помітили, — хихотнула Марта, наче говорила про якісь дрібниці. — Сподіваюся, брат мене не викаже. Він хоч і придурок, але не стукач. Я точно знаю.

— Ти пішла без дозволу? — Лялечку майже не здивувала поведінка подруги, яка була здатна на все що завгодно. — І не боїшся, що тобі перепаде на горіхи?

— Не перепаде. Треба тільки вранці повернутися якомога раніше. Поки всі сплять. А якщо мене впіймають, скажу, вийшла подихати свіжим повітрям.

— Ти така відважна! А от мені після наших пригод нічогенько дісталось, — зітхнула у відповідь Лялечка. — Батько й досі зі мною не розмовляє.

— Бідолашна, як мені тебе шкода! — Марта співчутливо попестила Лялечку по голові. — А я тобі дещо принесла. Подарунок!

— Подарунок?!

— Так! У тебе ж незабаром день народження. Тому я вирішила, що подарунок не завадить. Ось, дивись, — Марта запустила руку в кишеню та дістала яйце. Але не звичайне, куряче, а витончено розписане. — Тобі подобається?

— Дуже, — Лялечка з обережністю взяла його до рук — вона ніколи в житті не бачила нічого подібного. Яйце було яскравосинього кольору з золотистими візерунками та виблискувало у променях вечірнього сонця. — А для чого воно?

— Ні для чого. Просто гарна штучка.

— І, напевно, недешева.

— За словами тата воно коштує купу грошень, — зі знанням справи вимовила Марта. — Хоча яка різниця? Головне, щоб тобі воно подобалося.

— Воно мені подобається! — Лялечка була зворушена до глибини душі такою щедрістю. — Але я не можу його взяти.

Не хочу, щоб у тебе були неприємності. Рано чи пізно твої батьки помітять пропажу. І тоді тобі точно перепаде. Ось, тримай.

— Ти впевнена?

— Так буде краще.

— Ну гаразд, — Марта сунула яйце назад у кишеню. — Чим займемося? До ночі ще далеко, а твоє Чудовисько навряд чи раніше з'явиться. І що ми будемо стільки часу робити?

Лялечка розгубилася.

— Ми можемо подивитися телевизор, — запропонувала вона, сама розуміючи, що це не найкращий варіант. — Або ходімо чогось поїмо. Я не їла з самого ранку і дуже зголодніла.

— О, це чудова ідея! Поїсти я ніколи не відмовлюся.

— Тоді гайда на кухню.

Дівчатка вибігли з кімнати та вже за мить орудували на кухні, дістаючи з холодильника все, що потрапляло їм під руку: картоплю в сирному соусі, яку приготувала Лідія, курку, величезний жовтий помідор, приправу з гострим перцем, залишки яблучного пирога. Все це швидко опинилося на столі разом з тарілками та високими склянками для компоту. Щоб надати застілля святкового настрою, Лялечка кинула в склянки соломинки, як роблять у кафе, і поклала під тарілки паперові серветки з янголятами.

— Все! Готово! — урочисто повідомила вона, милуючись виконаною роботою. — Можна розпочинати.

— У нас тут справжній бенкет! Як на моєму дні народження! — Марта з насолодою вп'ялася зубами в курячу ніжку, яку поклала їй на тарілку Лялечка. — До речі, як думаєш святкувати свій?

— Ніяк, — Лялечка уткнулася носом в тарілку, вдаючи, що зайнята їжею. Насправді, при згадці про день народження їй знову захотілося плакати.

Марта зрозуміла, що мусить це виправити.

— Тоді пропоную відсвяткувати його просто зараз! — вигукнула вона та, все ще стискаючи в руці курячу ніжку, підхопилася зі стільця.

— А хіба так можна? Ну, наперед, — Лялечки глянула на неї з подивом і надією одночасно.

— Чом би й ні! — Марта висмикнула з компоту соломинку, яка їй заважала, після чого підняла склянку високо над

головою. — Шановні пані та панове, — почала вона урочистим голосом.

Лялечка пирснула, оскільки зі сторони це виглядало дуже смішно.

— А ну, тихо, — Марта суворо зиркнула на подругу, — я хочу виголосити промову. Так от, пані та панове, — продовжила вона, — дозвольте представити вам найкращу дівчинку у світі! Її звуть Лялечка. Точніше, її звуть Емілі, але всі називають її Лялечка. Вона найкрасивіша і найрозумніша з усіх дівчаток, яких мені доводилося зустрічати в житті. Тому я хочу побажати їй залишатися такою ж надалі та ніколи не сумувати.

Вона потягнулася своєю склянкою до склянки Лялечки для того, щоб цокнутися.

— Так вип'ємо за цю чудову дівчинку та мою найкращу подругу, — Марта зробила кілька ковтків і широко посміхнулася, демонструючи рожеві вуса від компоту над верхньою губою.

— Дякую тобі, — від задоволення на обличчі Лялечки з'явився рум'янець. — Мене ще так ніхто не вітав. Зазвичай говорять щось на кшталт «Успіхів у навчанні!» чи «Слухайся батьків!» А ти так класно сказала! Можна я тебе знов обійму?

— Добре, — Марта підійшла до Лялечки. — Тільки у мене брудні руки.

— Це нічого. Пахнути куркою навіть приємно.

Дівчатка весело розреготалися та після міцних обіймів почали гасати кухнею, мов очманілі. Вони стрибали, горланили, кидали одна в одну шматочками хліба, після чого перемістилися до вітальні, де Лялечка ввімкнула приймач з музикою, і почали танцювати, імітуючи рухи артистів. Їм було дуже весело. Як буває весело дітям їхнього віку, коли вони залишаються вдома на самоті. Вдосталь настрибавшись, дівчатка вимкнули приймач і вляглися на диван, щоб перепочити.

— Слухай, а в тебе вже йшла відтіля кров? — несподівано запитала Марта.

— Звідкіля відтіля? — не зрозуміла Лялечка.

— Ну відтіля, — Марта пальцем вказала на низ живота.

Лялечка зробила круглі очі.

— А, байдуже, проїхали, — махнула рукою Марта. — До речі, ми забули про твоє бажання.

— Про яке бажання?

— Ти маєш загадати бажання, — почала пояснювати Марта. — Наприклад, «Хочу велосипед!» А тоді сказати магичні слова і змахнути чарівною паличкою, інакше бажання не здійсниться.

— Магічні слова?

— Так, заклинання.

— Ти віриш у заклинання? — здивувалася Лялечка.

— Ну ти ж віриш у чудовисько. Чому я не можу вірити в заклинання? — усміхнулася Марта.

— Гаразд, але у мене немає чарівної палички.

— Нічого, це не проблема, — зраділа Марта і, зірвавшись з місця, побігла на кухню. Звідти вона повернулася з соломинкою для коктейлів. — Ось, тримай! Чим не чарівна паличка?

Лялечка хихикнула.

— І що я маю сказати? — вона покрутила соломинку в руці.

— Ти маєш сказати «Хакс-Пакс-Макс-Деус-Адімакс!» — з пафосом промовила Марта.

— А що це означає?

— Яка різниця? Просто повтори.

— Ну добре! Хакс-Пакс...

— Стривай, — перебила її Марта. — Спочатку своє бажання.

Лялечка ненадовго замислилася, а тоді сказала:

— Хочу, щоб мама була жива!

Кімнатою прокотилася тиша. Марта вихопила соломинку з рук Лялечки, швидко зім'яла її та жбурнула за крісло.

— Твоя правда, це безглузда ідея, — вона знову бухнула на диван. — Як думаєш, твоє чудовисько сьогодні прийде? Буде прикро, якщо ми даремно його чекаємо.

— Я не знаю, — низала плечима Лялечка. — Воно приходить, коли захоче, і мого дозволу не питає.

Марта посміхнулася.

— Так, це було б дивно. Чудовисько, яке питає дозволу, щоб зжерти свою здобич. А ти його боїшся?

— Звичайно, боюся. Що за дурне питання?

— Тоді тобі слід знати його вразливі місця.

— А що це? — Лялечка чула таке поняття, але не була впевнена, що правильно розуміла його значення.

— Це місця, куди треба завдати удару, якщо чудовисько на тебе нападе.

— Завдати удару?

— Так, завдати удару.

— Звідки ти про таке знаєш? — здивувалася Лялечка.

— Мене брат навчив, — трохи підвівшись, Марта притиснула вказівний палець спочатку ліворуч, а потім праворуч на шиї Лялечки. — Ось тут і тут, знаходяться сонні артерії. Простромлюєш одну чимось гострим і все, твоєму чудовиську кінець.

Лялечка помацала зазначені Мартою місця на своїй шиї.

— Не думаю, що я зможу таке зробити. Але все одно дякую.

— Та нема за що, — відповіла Марта і несподівано запитала: — А якою була твоя мама?

— Найкращою у світі! — Лялечка важко зітхнула. — У неї було довге темне волосся і красиві очі.

— У тебе теж гарні очі та волосся. Хочу, щоб моя дочка була схожа на тебе.

— А у мене не буде дітей. Я це точно вирішила, — махнула рукою Лялечка.

— Чому? — здивувалася Марта.

— Бо не хочу, щоб вони страждали, коли я помру. Раптом я помру ще молодою.

— Ну це ж необов'язково. Ти можеш дожити до старості, а тобі навіть ні з ким буде побалакати.

— Нічого, візьму собаку. Вони розумні.

— Згодна, вони й справді розумні. Іноді розумніші, ніж деякі люди.

Дівчатка помовчали, кожна думала про своє.

— Я теж хочу собаку, — знову заговорила Марта, — але батьки сказали, що куплять мені її, якщо виправлю погані оцінки. А я ненавиджу вчитися. Для мене це справжні тортури. Тож, напевно, залишуся без собаки.

— А чим тобі подобається займатися?

— Я люблю малювати! У мене вже є кілька нагород з художніх конкурсів, в яких я брала участь, — з гордістю відповіла Марта. — Малювання — моя справжня любов. Коли я виросту, то обов'язково стану відомою художницею.

— Круто! А ти можеш мене намалювати? — Лялечка з надією подивилася на подругу.

Та зморщила носа.

— Я людей не малюю. Я ще не настільки добре це вмію.

Ірина Смолич - фотохудожниця, що має міжнародні нагороди з фотографії, а саме, золоту медаль від TRIE-RENBURG SUPER CIRCUIT 2009 в Австрії, працювала в українських кінопроєктах "Той, хто пройшов крізь вогонь" Михайла Ілленка та "Іван-Сила" Віктора Андрієнка. Зараз повністю присвячує себе літературі. Жанр, в якому вона працює: трилер — містичний, гостросюжетний, психологічна драма. Її перший роман "Пісок у склянці", який побачив світ у 2018 році, отримав велику популярність у прихильників заплутаних сюжетів і головоломок.

"...Мене захоплює все, що дарує натхнення. Фотографія, письменництво, спостереження за природою в її первісному вигляді. І, звісно ж, людина зі всіма її вадами, слабкостями, турботами. Саме людина дає мені поживу для роздумів, і я наче мандрівник йду дорогою її життя, ніколи не знаючи, куди мене це приведе..."

Ірина Смолич

Так хто є справжнім Чудовиськом?

Все починається у 1989 році, коли батько перевозить свою маленьку дочку після смерті її матері до невеликого курортного містечка. Погодившись на переїзд, дівчинка не підозрює, яке жахіття на неї чекає. Виявляється, в їхньому новому будинку живе страшне Чудовисько і воно здатне вбивати. Проте це не кінець історії. Загадкові події отримують своє продовження у 2019. До цього ж міста на відпочинок приїжджає головний герой зі своїм сином. Згодом стає зрозумілим, що відпочити йому навряд чи вдасться, бо він має не тільки знайти двох зниклих дітей, але і розкрити таємницю тридцятирічної давності...

КОНДОР

